

Een verrassend theatraal pareltje

Theater

'Texel Texas' van Jibbe Willems o.r.v. Michiel de Regt door Productiehuis Bellevue/Het Huis van Bourgondië; Bellevue-lunchtheater te Amsterdam t/m 18-4, Maastricht 20/30-4, Groningen 1+2-5; inl.: www.lunchtheater.nl of www.huisvanbourgondie.nl

„In de stad is geen uitzicht, in de stad is geen horizon.” De countrytonen van musicus Laurens Joensen suggereren dat je beter *in the middle of nowhere* kunt zijn. Maar het genadeloos blikkende zilverfolie decor in 'Texel Texas' doet anders vermoeden. Die mag hitte om een eitje op te bakken afgeven, verder straalt die enkel ijzige verlatenheid uit.

De onbarmhartige plek, een grenspost, wordt in tweeën gedeeld door een onwrikbaar hekje, zonder muntautomaat om de driepotige doorgang in beweging te zetten. Zo blijven de werelden van de grenswachter, die zich op formaliteiten beroept, en die van de moeder en zoon, die met hun auto het lijk van de vader die zelfmoord heeft gepleegd van gene zijde willen halen, streng gescheiden.

Wat er precies tussen die personages gebeurt, is in wezen niet zo belangrijk. Boeiend is juist de manier waarop hun werkelijkheden soms in elkaar grijpen en dan weer uiteen-

'Texel Texas', irrationele realiteit.

vloeien. Schrijver Jibbe Willems en regisseur Michiel de Regt, beiden jong en getalenteerd, scheppen een irrationele realiteit, die onmiskenbaar banden heeft met het absurdisme van Beckett en Ionesco.

Tegelijk roept 'Texel Texas', inhoudelijk en qua vormgeving, verrassende associaties op met richtingen in de beeldende kunst, zoals het geraffineerd perspectivische constructivisme van de Nederlandse graficus Escher. De relaties krijgen grillige dimensies, als je beseft dat de lijkst half open is en de zwart gekostumeerde gitarist erop meermalen de anderen verleidt tot hunkerende songs.

En wat te denken van de verdwenen geliefde van de grenswachter, die op haar schreden terugkeert vlak voor een sprong van de dertiende verdieping met haar minnaar, terwijl de weduwe van de zelfmoordenaar zich verwijt niet samen met haar man die sprong te hebben gemaakt.

Met nog de troebele affectie tussen de weduwe en haar agressieve zoon of krankjorume uitlatingen als 'Wie loopt er nou begrafenisschoenen in?!', is het een intrigerende kijk op identiteit en gebrekkige communicatie van de mens. Een bizar spel tussen illusie, logica, poëzie en alledaagsheid. Erg sterk en humorvol gespeeld ook. Zie vooral hoe de jeugdige Nik van den Berg als zoon fenomenaal schakelt tussen nuchter en macho, vals en ontwapenend.

Hanny Alkema